

הדלקת נרות: 18:29

צאת שבת: 19:39

מוצ"ש לר"ת: 20:28

הזמנים לפי אופק ירושלים

**שבת
מברכיך!**

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

אינטואיציה נשית

אנו ניצבים כעת בפני השאלה כיצד האשה שומרת על בעלה?
היא תבחר לך את החברים! היא אמרה לך קרב חבר פלוני, או רחק חבר אלמוני - שמע בקולה! היא יודעת לאבחן במהירות את העומד מולה יותר טוב מהאיש.
למדנו קודם שהאיש מבחין במעטפת, אבל ההבחנה והראיה של האשה חודרת ומעמיקה יותר משל האיש והיא שמה לב לצירוף של הפרטים.
קוראים לזה בלעז - אינטואיציה. האינטואיציה הנשית חדה מאד וקולעת למטרה.
דוגמא קלאסית לכך: נושיו שני גברים זה מול זה וניתן להם לשוחח כ-3 שעות. לאחר השיחה נבקש מאחד מהם לעזוב את החדר ונשאל את זה שנשאר: איזו חולצה ההוא לבש?
לרוב, הוא יתקשה לזכור. הוא עלול לשאול: הוא לבש חולצה??
ואם נקשה יותר ונשאל אותו: היה לו שפם? לרוב הוא יענה: אני לא זוכר...
כי פתאום הוא רואה אותו עם, ופתאום בלי...
ואם נקשה יותר ונשאל: איזה נעלים הוא נעל?
כאן הוא יאמר לך: דברתי עם נעלים או עם בן אדם?
שימו לב, לאחר 3 שעות קשה לו לזכור פרטים של היושב מולו.
לעומת זאת, כמה זמן אשה צריכה כדי להבחין בפרטים של מי שעברה מולה? בסך הכל מספר שניות.
הן רק מתקרבות זו לזו, תוך כדי אמירת ההההההההה... היא כבר סוקרת אותה מכף רגל ועד ראש.
בזמן שהיא משוחחת עם זאת שמולה היא חושבת לעצמה: איזה עגילים, איזה אף, היא לא סדרה את הגבות, ככה מורחים אודם? איזו חולצה, יש לה נעלי גולדה מאיר...
ואם היא בהריון, היא קובעת: יש לה בן! יש לה בת!
ובעוד עשרים שנה היא תזכור אותה ואת מה שהיא לבשה...
הרי לפנינו הבדל עצום בין הסתכלות האשה להסתכלות האיש.
הרגש עסוק בפרטים, השכל עסוק במעטפת.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

מהי ברכה?

פרשתנו פותחת באפשרות בחירה: "וְרָאָה אֲנֹכִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה. אֶת־הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹת ה' אֱלֹהֵיכֶם... וְהַקְּלָלָה אֲסִילָא תִשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹת ה' אֱלֹהֵיכֶם וְסָרְתֶם מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אֲנֹכִי מֵצִיָּה אֶתְכֶם הַיּוֹם..."
הקב"ה ברא את עולמו כדי להטיב עם בריותיו "אני אמרתי עולם חסד יבנה". העולם הזה נברא במידת החסד כדי להטיב. אבל, יש כאן כללים, יש כאן הגבלות שגם הם נועדו כדי שהאדם ירגיש טוב ומצוין כאן בעולם הזה.
שני דרכים לפנינו – ברכה או קללה. נשים לב להמלצה של הקב"ה במה לבחור. נאמר – "... אֶת־הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ... וְהַקְּלָלָה אֲסִילָא תִשְׁמְעוּ... " למה שינה הכתוב את המילה כאשר דיבר על ברכה ואמר – "אשר" וכאשר דיבר על הקללה אמר "אם לא"? כאן הרמז וההמלצה נמצאים – לברכה יש אישור – "אשר תשמעו", ולקללה אין אישור – "אם לא תשמעו".
כשאדם עסוק בברכה הוא מאושר, כלומר יש אישור למעשיו והרי הוא שלם עם עצמו בין עם הגוף ובין עם הנשמה. לעומתו, העסוק בקללה אינו בשלמות בכלל לכן כתוב – אם לא.
בעולם הזה יש לאדם בחירה חופשית במה לבחור. אבל ישנה גם המלצה בבחירה: כדאי לבחור בברכה! לכן הפסוק מקדים את הברכה לקללה.
הרבה אנשים שואלים – מה קורה פה? כל הזמן מאימים עלינו – אם תעשו - ברכה, אם לא – קללה. תנו לנו חופש, למה מפחידים אותנו כל הזמן?
נענה לשואלים בסיפור הבא: איש אחד החליט שהוא עולה על ראש הגג להתרשם מהנוף. הוא עמד על קצה הגג והביט למטה, לפתע צעק מישהו מלמטה – הלו, אתה יכול ליפול!!! ענה לו האיש מראש הגג – אל תאיים עלי אל תפחיד אותי...
קוראים יקרים האם האיש שלמטה איים עליו או הזהיר אותו? כמובן שהוא מזהיר. בעולם נברא כח שנקרא כח המשיכה ומי שמנסה להתעלם ממנו ולהתכחש למציאותו בסוף נופל!
כך הם אזהרותיה של תורתנו הקדושה. הקב"ה ברא את העולם לטובתנו. כמו שמספר המדרש: כאשר הקב"ה ברא את האדם הראשון החזירו על כל גן עדן והראה לו את כל היקום והבריאה הנפלאה ואמר לו: כל מה שבראתי לכבודך בראתי, תן דעתך שלא תחריב את עולמי.
בורא עולם הוא כדוגמת אבא שמוזהיר את בניו ללכת בדרך הטובה ביותר ולעקוף מכשולים. ישנם הרבה כוחות בטבע שנבראו לטובתנו רק כאשר נדע להשתמש בהם באופן הנכון.
החשמל לדוגמא, זה דבר נפלא! אי אפשר לדמיין עולם ללא חשמל, אבל אם לא שומרים על כללי הבטיחות אפשר להתחשמל.
התורה נקראת תורה – מלשון הוראה. ספר ההוראות של היצרן למשתמש בעולם הזה.
מומלץ וכדאי מאוד להשתמש בספר הזה כדי שנוכל להפיק את המקסימום, וליהנות בחיים מתוך אושר ושלווה שאותם הבטיח יוצר הכל.
בברכת שבת שלום
אבנר קוזאס

אחד בא לבר מצווה שואל את המלצר מה יש בתפריט עונה לו יש לנו את העוף הקדוש, אומר לו מה זה? עונה לו שלשום העוף היה בחתונה אתמול בברית היום בבר מצווה...

"יקירתי", פונה הבעל לאשתו, "מה הכנת לאכול היום?"
"כלום", היא משיבה. הבעל המאוכזב מנסה לעקוץ,
"אבל זה גם מה שהכנת אתמול!"
היא מסתכלת עליו ואומרת – "זה היה ליומיים..."

בדיחה

טון דיבור חד משמעי

טון הדיבור צריך להיות ברור וחזק. לא מתחנן, לא מבקש, לא מתחנן, אלא פוקד!

הילד שומע לא רק את המילים, אלא גם מקשיב למנגינה. צריכים לדעת שמנגינה יכולה לשנות משמעות.

לפנינו שתי תגובות של אמא כלפי בנה שהרביץ לאחיו.

אמא מס' 1 אמרה לו בטון סמכותי ומצִנָּה: אל תרביץ לאחיך! אמא מס' 2 אמרה לו בטון הססני ומתרפס: אל תרביץ לאחיך... הראשונה אמרה בטון נחרץ והפעילה את הילד להפסיק את מעשיו. השניה אמרה בטון הססני, ושדרה לו שהוא יכול להמשיך לעשות מה שהוא רוצה.

גם את עשרת הדברות שהן סדרה של הוראות ברורות, צריך לקרוא בטון הנכון ובמנגינה המדויקת.

אפשר לקרוא אותן בטון מִצִּנָּה: "לא תִגְנֹב!" "לא תִחַמְד!" ואפשר לקרוא אותן בניגון אחר: "לא, ... תִגְנֹב!" "לא, ... תִחַמְד!" במנגינה הזו הילד הפך להיות יכן.

יש לנו דוגמא נפלאה למשמעות של השינוי בטון הדיבור, בעת שאנו משכיבים את הילדים לישון ומעירים אותם בבוקר.

כולנו יודעים שהזמן שלוקח להשכיב אותם לישון גדול פי כמה וכמה מהזמן שלוקח לנו להעיר אותם. הסיבה לכך פשוטה - בלילה אין קו אדום ברור.

כלומר, אין צלצול של בית ספר, אין הסעה שתעבור ונפספס אותה. לכן, זה לא יהיה 'אסון' אם הילד ישן בשבע וחצי במקום בשבע.

והתוצאה שהפקודות בשעת ההשכבה לא ברורות, המנגינה שלהם לא מפעילה, והילדים מרגישים בקול שלנו שאנחנו לא מספיק נחושים בדעתנו.

שמתם לב, שכאשר יש שעת אפס להתחלת הלימודים, הוראות ההורים ברורות, והטונים חדים. והתוצאה שהילדים מתעוררים ומתארגנים במהירות.

איך הפלא הזה מתרחש? הוא אשר אמרנו, הטונים של הלילה הם לא הטונים של הבוקר.

סיפור לשבת

רבי יהודה אסאד זצוק"ל

היה זה בשנת ה'תר"ח הייתה זו שנת פרעות במדינה, וכמובן שהיהודים היו קורבנות הראשונים. השמועה פשטה בעיירתו של ר' יהודה אסאד, שקבוצת שודדים מתכננת לערוך פשיטה על העיירה בליל הסדר, בשעה שכל היהודים מסובים לשולחן החג. באו ואמרו זאת לרב והוא ביקש מתושבי העיירה - שיעשו כולם את הסדר בצוותא. הוא ישב בראש ועודד את התושבים. כשבא הצופה והודיע שהשודדים מתקרבים לשערי העיירה, יצא הרב אסאד לקראתם, יחידי, כשהוא עטוף בקיטל הלבן, וצעד בבטחה לכיוון השודדים. כשהגיע לטווח ראייה הוא קירב את השופר, שהיה בידו לפיו והחל לתקוע בו. בו במקום פרצה מהומה בקרב השודדים והם החלו לנוס בבהלה. במהלך המנוסה מתו רבים מהם, כשהם נרמסים בידי הסוסים ובידי חבריהם הנמלטים.

בעקבות אירוע מופלא זה הוקמה אנדרטה גדולה לזכר החללים שנפלו באותו לילה. כששמעו זאת תושבי העיר הגויים, נתמלאו קנאה והתארגנו לפגוע ברב העיר. הם ארבו לו בכיכר העיר, וכשהתקרב אליהם יצא אחד מהמון, אופה העיר, שהיה אדם אלים, ונפנף בחרבו כלפי הצדיק, שהתקרב אליו ללא פחד. חמתו של אותו אופה בערה בו ביותר. הוא הניף את חרבו למעלה בכל כוחו על מנת להורידה בכוח ולנועצה בגופו של הרב. אולם כאן קרה הנס, ובמקום לנעוץ את החרב ברב, ירדה החרב וחתכה את ידו הימנית של אותו אופה. הבין מיודענו בשל מה הרעה ולאחר ימים ניתן היה לראותו מסתובב בעיירה ומזהיר את חבריו הגויים, מפני סופו של מי שמעיז לפגוע ביהודי. וכך פעל שנים רבות.

אחד מתלמידי הרב הקדוש נסע ביער. והנה, בהיותו בלב היער התנפל עליו שודד, אשר ביקש לרצחו נפש. עמד התלמיד והתחנן על נפשו, שיחוס עליו, אך הרוצח לא הטה אוזן לבקשותיו. וכך, כשהחרב מונפת מעל ראשו, ניסה התלמיד לבקש מהרוצח "אומר וידוי וקריאת שמע, ולאחר מכן - התחנן התלמיד - " בקשה אחרונה: "אנא תן לי שהות להכין עצמי לפרידה מהעולם הזה תהרגני". כך ביקש והתחנן לפני

הרוצח כשדמעות זולגות מעיניו, ואומנם לאחר הפצרות מרובות ותחנונים, הקציב לו הרוצח האכזרי כרבע שעה לשם כך. התלמיד החל בקריאת שמע בכוונה עמוקה, ובהתלהבות עצומה ובדבקות עילאית קיבל עליו עול מלכות שמים, ביודעו, שהנה זו הפעם האחרונה בה יזכה לקרוא קריאת שמע. כאשר סיים פקח את עיניו, מוכן לקראת מותו הקרב ובא, הביט נכחו לראות את רוצחו והנה להפתעתו הגדולה הרוצח איננו. הסתכל כה וכה, והרוצח נעלם כלא היה. מיהר התלמיד, ונסע אל רבו. בבואו סיפר לו בהתרגשות את המאורע שעבר עליו. כשמוע רבי יהודה אסאד זצ"ל את הסיפור, שאל את תלמידו: "אמור נא לי, האם קראת קריאת שמע בהתלהבות גדולה כל כך, אי פעם בחיך? דע לך, כי מן השמים רצו ללמדך פרק בהלכות קריאת שמע, כי חייב אדם לקבל על עצמו עול מלכות שמים, ולדמות לעצמו, שזוהי הפעם האחרונה בחייו שהוא קוראה."

התמונה של הרב הינה תמונה יחידה הקיימת. ולעצם קיומה ישנן שתי גרסאות, שהרי בחיי חיותו לא הניח לאף אדם לצייר את תמונתו. הגרסה הראשונה מספרת כי לאחר פטירת הרב, תלמידיו הרבים שהעריצו אותו ביקשו להנציח את תמונתו כדי שישאר להם זכר. ועייכ גמרו בלבם מספר תלמידיו להלבישו בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו לאחר פטירתו וכך ציירו את צורתו הקדושה. אומנם כל אלו אשר לקחו חלק בזה הרע להם במאוד לא הוציאו את שנתם!!! ונענשו עבור כי הטריחו את גוף קודשו אחרי פטירתו לטלטל אותו על צורך זה.

בגרסה אחרת, מסופר שבשעת הלווייתו של הרב הובעה עיי מאן דהו המשאלה להנציח את קלסתר פני הצדיק, הוצעה השאלה לפני כל אותם הרבנים שבאו להלווייתו, כדת מה לעשות? מצד אחד התנגד הרב בימי חייו להצטלם אולם מאידך גיסא, משתוקקים היו תלמידיו ומעריציו לראות פני רבם ולהשימו מול עיניהם תמיד. לאחר דין ודברים, שארך זמן מה, פסקו רבני הדור להתיר את ציור קלסתר דמותו הקדושה. לפיכך הלבישו את גופו הטהור בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו כאילו חי וצילמוהו. התצלומים הופצו בכל קהילות הונגריה, ההכנסה הייתה 1200 פולרין. סכום שהספיק להשיא בכבוד הראוי את בתו הצעירה.

(עיין חמד)

קו המשפחה העולמי

ייעוץ והכוונה עם יועצים ללא עלות

בנושאי שלום בית וחינוך ילדים

בימים א-ה בין השעות 09:00-23:00

הפנייה ליועצים/ות מוסמכים בכל רחבי הארץ

חינוך מחו"ל +972-796990699

*9421